

Daniela Krolupperová

SPOLEČENSTVO

KLIČNÍKU

Ilustrovala Barbora Krýšková

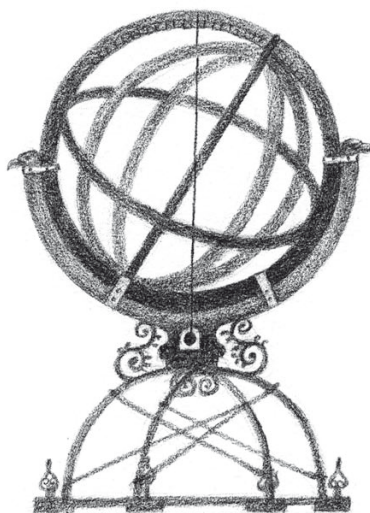
ALBATROS

Daniela Krolupperová

SPOLEČENSTVO
KLÍČNÍKŮ

Daniela Krolupperová

SPOLEČENSTVO
KLÍČNÍKŮ

Ilustrovala Barbora Kyšková

Albatros

© Daniela Krolupperová, 2012

Illustrations © Barbora Kyšková, 2012

ISBN 978-80-00-02900-9

Tento příběh je smyšlený. Žádná z postav z děje, který se odehrává v současnosti, neexistuje. Jakákoliv podobnost se skutečnými lidmi je tedy čistě náhodná.

Příběh, který se odehrává v minulosti, je vykonstruovaný. Při zkoušení a v písemných pracích z dějepisu se držte raději faktů uvedených v učebnici, nikoliv v této knize.

Daniela Krolupperová

Moře bouřilo. Pěnicí vlny smýkaly dřevěnými trupy galeon.

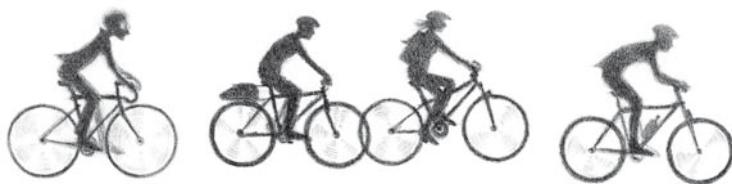
Plachty se mocně vzdouvaly v prudkém větru.

Konečně se na obzoru objevila pevnina.

Ke břehům země, která dostala jméno Mexiko,

přirazila conquistadorova fregata právě na Velký pátek.

ZÁHADA PRVNÍHO KLÍČE

Řidič autobusu měl zarputilý výraz člověka, který hned po cestujících nejvíc ze všeho nesnáší cokoli, co má kola a jezdí.

Za oknem se střídaly vesnice. Pár chalup, náves, požární nádrž. Pár chalup, náves, kaplička. Pár chalup a nic. Pro změnu. Na nebi se schylovalo k dešti a Martin tušil, že zbytek prázdnin nebude stát za nic. A to měl před sebou celý srpen.

Najednou autobus zabrzdil tak prudce, až se na cestující sesypala sprcha příručních zavazadel z odkládací poličky.

„Vypatlanče! Kams dal oči?!“ zahřměl řidič a obličej mu zbrunátněl vztekem. Sevřenou pěstí hrozil směrem k hořčicově žluté ojetině, která mu z vedlejší silnice nečekaně vjela přímo pod kola a nyní zbaběle prchala do dále.

„Vždyť jsem mohl někoho zabít,“ otočil se vystresovaný řidič k cestujícím, kteří na podlaze sbírali zavazadla, a otřel si orosené čelo. „Jste všichni v pořádku?“

Cestující přikyvovali. Několik chlapů ho podpořilo ostrými nadávkami na adresu neznámého škůdce. Říct tohle ve škole, tak si řídá zve mámu na kobereček, pomyslel si Martin a okamžitě si zapamatoval dva zbrusu nové vulgarismy. Člověk se musí umět poučit z každé situace. Budou se hodit, pomyslel si. Sám měl krosnu v zavazadlovém prostoru,

takže nemusel nic sbírat. Jen podal jedné starší ženě, která pronásledovala kutálející se kvěťák, tašku s nákupem a uprchlou zeleninu.

Když v Rožmitále vystupoval z autobusu, na první pohled ho upoutal obstarožní chlapík s knírem. Prastrýc Došek vypadal jako oblečený omyl, tedy zhruba tak, jak si ho Martin představoval. Flanelové košili, kterou měl na sobě, táhlo na padesát, tesilové kalhoty vyšly z módy v polovině minulého století. Měl bílé vlasy, křivý nos, husté obočí a bystré tmavé oči.

„Dobrý den,“ pozdravil Martin zdvořile, když si na záda hodil krosnu a dostavil se před podsaditého muže.

„Ty jsi Martin, vid’? Vítej,“ konstatoval prastrýc a přátelsky Martina poplácal po zádech. Byly to úderý jak od likvidační čety. Jakmile Martin zase získal rovnováhu, vzpomněl si na mámina slova. Prastrýc pocházel ze starého kovářského rodu a chlapi v rodině měli vždycky velkou sílu, vyprávěla mu máma. Jenom nedodala, že včetně starců.

„Doba je zlá,“ prohlásil prastrýc a hbitě vykročil podél aleje na břehu Podzámeckého rybníka.

Martin přikývl. Ještě nikdy od dospělých neslyšel, že by doba byla dobrá. Jedna z mála z věcí, na které se shodli všichni.

Po pár metrech cesty směrem k náměstí odbočil prastrýc doleva do úzké ulice, kterou tvořily domky těsně přilepené k sobě. Zastavil se před malým stavením sevřeným dvěma většími. Když do něj vstoupili, udeřil Martina do obličeje vlhký pach. Jak vzápětí zjistil, přední část domu sice stála v ulici, ale zadní pár metrů od potoka. Za domkem byl malý travnatý dvorek a k vodě vedlo strmé kamenné schodiště.

Dům byl vlhký a studený. Zdi měl široké, stropy nízké. V kuchyni stála kamna na uhlí, na nich kastrol s čímsi, potom dřevěná kredenc a stůl potažený podivným igelitem. Nejspíš ubrus. Martin se cítil jako na exkurzi do minulého století. Prastrýc zatopil a začal míchat jídlo.

„Pojď, chlapče,“ pokynul Martinovi. „Než se ohřeje oběd, ukážu ti to tady.“

Potom Martinovi předvedl vykachlíkovanou koupelnu s vlhkými fleky na stěně a záchod, kam zřejmě nebylo radno vůbec vstupovat. Prstem ukázal na zavřené dveře vedoucí z kuchyně.

„Tady spím,“ poznamenal a odvedl Martina do patra.

Tam byl vstup na půdu a jediný pokojík s malým oknem. Obrovská dřevěná postel, skříň, židle a stůl. Přestože nábytek byl zjevně velmi starý, působil bytelným dojmem. Vlhkost tu prakticky nebyla cítit.

„Tohle bude tvůj pokoj,“ oznámil Martinovi prastrýc. „Jestli chceš, tak se převlékni, já dám zatím na stůl jídlo.“

„Děkuju,“ odpověděl Martin a postavil krosnu na podlahu. Potom se sklesle posadil na židli. Vzpomněl si na mámino nadšení, když dostala od prastrýce pozvání pro Martina na prázdniny.

„Dostaneš se na čerstvý vzduch,“ radovala se. „Posílíš si imunitu.“

Martin tušil, že bude zázrak, když to tady ve zdraví přežije. Co všichni si člověk užene z vlhkosti, uvažoval. Alergii, astma, plíseň mezi prsty u nohou? Odvážně vstoupil do koupelny a umyl si ruce. Ani ho nepřekvapilo, že tekla pouze studená voda. Jak se ukázalo, prastrýc šetřil a zapínal bojler jen občas, ale kvůli Martinovi ho od toho večera nechal zapnutý. I když doba byla zlá.

Před jídlem odevzdal Martin prastrýci bonboniéru od mámy a vyřídil poděkování. Potom srdnatě všechno snědl. Jídlo z potlučeného kastrolu vonělo, a kupodivu i dobře chutnalo. Skládalo se povětšinou ze zeleniny a zřejmě i z uzeného masa.

„Jsem už léta vdovec,“ vysvětloval prastrýc, „a uvařit umím jen jednoduchá jídla. Snad ti to bude chutnat.“

Martin horlivě přikývl.

„S vařením můžu pomoci,“ nabídl se. „Pomůžu se vším, stačí říct.“

Prastrýc se usmál a zastříhal knírem. „Děkuji, chlapče, ale zatím se

raději porozhlédni tady po městě. Řeknu ti, až budu něco potřebovat. Ať si tu hezky užiješ prázdniny!”

O tom Martin silně pochyboval. Ale nechal si od strýce vysvětlit, že kousek za domem je náměstí, na něm kostel sv. Jana Nepomuckého a za ním zámek a že alejí se dostane ke druhému kostelu Povýšení sv. Kříže, kde hrával na varhany Jan Jakub Ryba. Taky kde leží koupaliště a kde je muzeum a knihovna. Pro případ, že by Martin měl kulturní zájmy.

Když se Martin vydal loudavým krokem směrem k náměstí, bylo mu jasné, že internet patří mezi slova, která prastrýc v životě nezaslech. Naděje, že si zahraje hry nebo se dostane na fejsko, padla. A že by tu snad našel na léto kamarády? S tím se taky nejspíš nedalo počítat. Volala máma. Martin jí situaci vyličil v růžových barvách, aby měla klid.

V městečku Martin nepotkal živou duši. Pár obchodů na náměstí mělo ve čtvrtek večer samozřejmě zavřeno a vrata rozpadajícího se zámku byla dokonce zatlučená prkny. Zřejmě aby nebylo vidět, jak rychle rozklad postupuje. Bylo tu jako po vymření a jediným náznakem života byla večerka na rohu nad knihovnou. V otevřených dveřích zíval ospalý vietnamský prodavač.

Martin se pomalu vracel. Pokud nebude teplo, aby mohl strávit den na koupališti, anebo se mu nepodaří půjčit si kolo, byly jeho vyhlídky neblahé. Tušil, že se v Rožmitále nejspíš ukouše nudou. Neměl Nintendo DC ani Gameboye, natož vlastní počítač. Ještě že byla v chalupě televize. První černobílá televize, kterou Martin v životě viděl. Ale jak se večer ukázalo, už pár let postrádala set-top box a sloužila výhradně jako podstavec pod rododendron.

„Tu krabici jsem už nekupoval,“ vysvětlil prastrýc. „Doba je zlá, a stejně mě z toho bolí oči. Raději poslouchám rádio.“

Když Martin dorazil zpátky, měl na sobě prastrýc znovu ty sváteční černé kalhoty. Právě si natahoval černé sako, které bylo silně cítit jakousi chemikálií. Nejspíš přípravek proti molům. Nebo plísni?

„Pojď, něco uvidíš,“ vyzval prastrýc Martina tónem, jako by se mu chystal ukázat alespoň patnáct milionů dolarů v hotovosti. Martin si ani netroufl hádat, co ho čeká. Prastrýc ho odvedl úzkou uličkou směrem k aleji. Prošli dlouhou ulicí, která lemovala velký Podzámecký rybník.

Na jejím konci na vršku se rozkládal hřbitov a za ním vysoký kostel Povýšení sv. Kříže. Prastrýc obešel hřbitov, zastavil se u sakristie a z kapsy saka vytáhl sadu velkých klíčů. Starobylé dveře se s vrzáním otevřely.

„Občas uklízím v kostele,“ vysvětlil Martinovi a uklonil se směrem k oltáři. Martin mlčky přikývl a vzápětí se bez řeči chopil hadru. Nemohl by se dívat na starého muže, jak vytírá podlahu. Měl jisté vychování. A už jenom pevně doufal, že prastrýc neuklízí taky hřbitov.

„Nechceš se mnou luštit křížovky?“ zeptal se po večeri prastrýc, když Martin v teplé vodě (!) ve smaltovaném umývadle umyl nádobí.

Martina obešly mráčky. Lepší zábavu na nedělní večer než luštit křížovky s nemluvným staříkem si skutečně představit nedovedl! Ale věděl, že má být za co vděčný. A tak se zdvořile usmál a odevzdaně podal prastrýci brýle.

Večer překonával všechny představy o utrpení pubertáka. Po předchůdci člověka na dvě (op) měl Martin dost. V tu chvíli se ovšem prastrýc rozpovídal. „V naší rodině byli velcí křížovkáři,“ řekl důrazně. „Tvůj praděd, můj otec, vymýšlel přes dvacet let křížovky do časopisu Venkov. Za první republiky.“

Martin útrpně přikývl. Z hrdosti v prastrýcově hlase pochopil, že psát křížovky pro časopis Venkov znamená zhruba totéž, jako vyšplhat na Mount Everest obkročmo a s pravou rukou za zády.

„Tvůj děd, nebožtík můj bratr Arnošt, budiž mu země lehká, taky psával křížovky. Vycházely mu v Příbramském zpravodaji, v Březnických listech a Rožmitálském věstníku. Až do jeho smrti. Na svůj rodný kraj nikdy nezapomněl, i když se musel jako mladík vystěhovat do Kladna. Co nám sebrali hamr.“ Při vzpomínce na starou křivdu si prastrýc povzdechl.

Martin věděl, že prastrýc mluvil o rozpadlé ruině ležící na říčce Vlčavě nedaleko Březnice, kterou rodina získala zpátky v restituci. Prosperující kovárnu socialistické hospodaření rychle zlikvidovalo. Chátrala, až se nakonec úplně rozpadla. Prastrýc ani dědeček už neměli sílu se o budouv starat, prý jí hrozila demolice a pozemek byl neprodejný.

„Něco ti ukážu,“ vzpomněl si najednou prastrýc a Martinovi se ztmělo před očima. Než se mu vrátil zrak, prastrýc stihl vyšplhat na půdu a v obou rukou nesl zaprášenou krabici.

„Tady,“ řekl hrdě. Otevřel víko a před Martinem se objevila hora ručně popsaných listů. Byly to křížovky. Prastrýc mezi ně strčil ruku a vytáhl cosi zabalené v hedvábném papíru. Prastarý klíč.

„Musí být od našeho hamru,“ sdělil Martinovi. „Jenomže dneska už tam nejsou žádné dveře,“ dodal posmutněle. Vzápětí ale zaplašil neveselé vzpomínky a pokračoval: „Tuhle krabici mi tvůj dědeček poslal krátce před smrtí. Kromě klíče jsou tam jen nezveřejněné křížovky, jenomže divné. V tajenkách vycházely samé nesmysly. Ale tvému dědovi na nich moc záleželo. Nechápu to. Nechceš se na to podívat?“

To Martin sice nechtěl, ale neměl na vybranou. S nadšením leklé ryby se chopil krabice, popřál staříkovi dobrou noc a vyšplhal do podkroví. Krabici položil na stůl a posadil se na židli. Potom z krabice vytáhl klíč. Prohlížel si ho. Byl velmi starý. Měl podivné zuby, nezvykle vyřezané a vystouplé do stran. Byla v něm vyryta římská číslice **IV** a podivná zkratka **I.D.S.N.T.** Proč dědeček schovával právě tenhle starý klíč? Vzpomínka na hamr? Co tam s ním zamykal? Proč v něm byla vyryta právě čtyřka? Od hamru nejspíš nebude, jistě tam nebylo tolik dveří, aby si museli číslovat klíče. A co znamená ta podivná zkratka? Klíč Martina zaujal.

A co ty křížovky? Prohlédl si je. Strýc už je všechny stihl vyluštit. Tajenky opravdu žádný smysl nedávaly. Martin si je několikrát po sobě přečetl. Třeba je prastrýc vyluštil špatně. Opravím ho, rozhodl se. Ale rychle zjistil, že se prastrýc při luštění nespletl. Vycházely samé nesmysly: **MHFQHVHVPOQGHVWMONQF**. Další zněla: **HJKNVXLHGEKONQXLQOFHVHVPWVEYCHVALQXQ**.

Pak: **KJKFGQEAZMVOVAZSCHZWVKWXVCHELBMWFYVM**. A tak dále.

Byla to záhada. Kdyby to byly nepovedené křížovky, dědeček by je neschovával. Když je schovával, znamenalo to, že jsou důležité. Jak by mohly být důležité takovéhle nesmyslné texty? Martin se zamyslel. Jediným vysvětlením bylo, že to žádné nesmysly nejsou, pochopil najednou. Vzpomněl si totiž na dědečkovu velkou zálibu – luštění a šifrování. Ty texty jsou zašifrované! Šlo jen o to, najít tajnou šifru.

* * *

1519, Mexiko

José de la Castela byl statečný muž a šlechtic. Miloval dobrodružství a nechyběla mu odvaha. Nebál se plout do neznámých krajů a objevovat pro španělskou korunu další kolonie. V místech, kam noha Evropana ještě

nikdy nevkročila. V zemích, kde žili diví lidé, kteří vraždili a obětovali svým krutým bohům, pohanským modlám ženy a hlavně děti. Spoustu bezbranných dětí. Zabíjeli samozřej-

mě i muže. V bojích se snažili protivníky zajmout, ne usmrtit, ale jen proto, aby je potom mohli pomalu a surově umučit.

José de la Castela věděl, že bojuje za správnou věc. Viděl, co tito lidé dělají se svými nepřáteli. S pomocí Boží odvrátí ty zaslepené bezbožníky z jejich zvrácené cesty a ukáže jim, kde hledat skutečného Boha. I oni pochopí a podvolí se španělské koruně.

José de la Castela věrně následoval velkého conquistadora Hernána Cortése. Bylo Božím znamením, že přistáli právě na Velký pátek.

Boje byly dlouhé a krvavé, ale vítězné. Conquistadorovi muži ukořistili obrovské poklady, především zlato. Získali novou zemi.

Při hovorech s biskupem si José uvědomil, že divoši jsou sice bezbožní a chovají se jako zvěř, ale rozhodně nejsou hloupí. Měli dokonce své písmo! Conquistadorovi muži objevili v těch zvláštních terasovitě vystavěných městech řadu desek, do kterých byly vyryté podivné kresby a znaky. José de la Castela si je dlouho prohlížel. Pochopil, že to musí být knihy.

Ale žádný z domorodců mu ne-

chtěl prozradit, co znaky znamenají. Ani těsně před popravou. Možná to byly posvátné znaky, které nesmí znát nikdo nepovoláný. Možná ti divoši opravdu nevěděli, co znamenají. Vždyť i v Evropě je znalost písma výsadou význačných mužů. José de la Castela desky dlouho studoval a vyryté znaky si pečlivě obkresloval. Chtěl záhadným zápisům přijít na kloub. Co znamenají? Co si divoši zaznamenali? Proč? Nemůže to být důležité i pro nás?

„Zničit, rozbít, spálit,“ přikázal biskup. Pohanské učení bylo nutno nemilosrdně zlikvidovat.

Proto musel José de la Castela vše velmi dobře ukrýt. Nikdy se nikomu ani slovem nezmínil, co si z výpravy přivezl. Mlčel až do konce svého života.

---

20. dubna 1519 objevili Španělé pod vedením Hernána Cortése novou zemi, Mexiko, které následně dobyli a získali pod svou nadvládu.

PODIVNÉ SETKÁNÍ POD DUBEM

Tu noc Martin usnul, až když nebe nad tmavými střechami nízkých domů v městečku začínalo blednout. Luštil dědečkovu šifru. Marně.

Druhý den se probudil krátce po deváté. Prastrýc v domě nebyl. Martin objevil jen vzkaz napsaný úhledným rukopisem. *Jsem v dílně, chleba je v kredenci, čaj na polici.* Prastrýc chodil vypomáhat do kovodílny, navzdory věku byl zručný, síly měl také dost. A doba byla zlá. Takže když byla práce, šel pracovat.

Martin se najedl. Rozhodl se, že zjistí, kde je v městečku přístupný internet. Zadá tajenky do Googlu, určitě z něj něco vypadne. Na webu člověk najde všechno. Jistě tady někde blízko bude internetová kavárna, říkal si a vyrazil do města. Velmi rychle zjistil, že se spletl. Nejen že v celém Rožmitále nebyla ani jediná internetová kavárna, nebylo tu dokonce ani jediné místo, kde by bylo wifi připojení. Prostě nic. Ale Martin stejně neměl vlastní notebook. S mobilem se připojovat nemohl, měl starý typ a dvě stovky na volání na měsíc. Jedinou nadějí zůstala knihovna s veřejným internetem. Když Martin došel k restaurované historické budově, ukázalo se, že knihovna je až do konce prázdnin zavřená.

Martin zavyl. Nezbude než se spolehnout na vlastní mozek. A to nebyl zrovna nejjistější nástroj.

Martin se zklamaně vrátil do zatuchlé chalupy. Strýc byl stále v práci. Martin vyšel na dvorek k hromadě dříví a pustil se do štípání. Užitečnou prací a zdravým pohybem si okyslíčí mozkové buňky a svěží mozek odhalí šifru, říkal si. Nicméně ani osvěžený mozek nic neodhalil, zato na rukou se objevily puchýře. Ale prastrýc měl z naštípaných třísek na podpal radost. Aspoň něco.

Přesně v poledne se strýcem poobědvali. Odpoledne přišlo a Martin se usadil ve své komůrce u dřevěného stolu. Položil si před sebe texty z tajenek. Vzpomněl si, že o šifrách kdysi něco četl. Písmena se nahrazují podle určitého systému. Namísto A se píše třeba C. To by v tom byl čert, abych na tohle nepřišel, pomyslel si Martin. Vybral si nejkratší text. MHFQHVHVPOQGHVWMONQF. Pak začal nahrazovat písmena v abecedě. Nejprve posunul všechna písmena o jedno místo. Písmeno A nahradil písmenem B. Nic. Potom o dvě místa, písmeno A céčkem. Potom děčkem. A tak dále. Ale nic z toho nebylo správně. Nakonec se už Martinovi z písmenek dělaly mžítiky před očima a napadlo ho, že zavolá Petrovi, třeba na něco přijde. Petr byl Martinův spolužák, dobrý kamarád a chytrý kluk. Ale Martin se dovolal jen do hlasové schránky. Uvědomil si, že Petr je s rodiči u moře. Ach jo!

A co když ten text žádný smysl nemá? Jenomže to by dědeček křížovky neschovával. A neposílal je bratrovi. Určitě popisují to, co se dá odemknout tím starým klíčem. Třeba je od nějakých tajných dveří. Nebo od zakopaného pokladu. No, to nejspíš ne, ale určitě je to něco hodně tajemného. Ale že by Martinův kladenský dědeček měl něco společného s nějakou záhadou? To Martinovi nepřipadalo ani trochu pravděpodobné. Nezbyvalo než přijít té záhadě na kloub. Ale jak?

Celý otrávený sešel Martin dolů. Prastrýc seděl u stolu v kuchyni a luštil křížovky. Zdvihl hlavu, posunul si brýle, podíval se na Martina a zeptal se: „Nemáš hlad?“

Martin připustil, že ano. Namazal si krajíc chleba domácím sádlem. Od Anežky ze Sedlice, jak ho prastrýc informoval. Nic jiného nebylo v lednici k nalezení. Martin si letmo vzpomněl na mámu, která si dávala velkou práci s tím, aby moc často nejedli živočišné tuky. Vyloženě ozdravný pobyt, řekl si Martin v duchu a zakousl se do krajíce.

Možná za to mohl hlad, ale chutnal výborně. Martin snědl ještě dva další krajíce.

V noci spal neklidně. Spánek mu rušily podivné, divoké sny. Před čtvrtou hodinou ráno ho něco vzbudilo, ale Martin si nedokázal uvědomit, co to bylo. Nějaký zvuk? Nebo sen?

Posadil se na posteli. Za oknem jasně svítil měsíc a na stole stála smaltovaná konvice s bylinkovým čajem a hrnek. Martin hltavě vypil všechnen čaj. Vedle konvice ležel papír s vypsányi tajenkami. Odzadu, napadlo Martina najednou. Co když je to zašifrované odzadu? Písmeno **A** nahrazuje **Ž**.

Martin se posadil, vzal si papír a tužku, napsal abecedu a očísloval ji. Zepředu i zezadu. Každé písmeno tak získalo dvě čísla. Martin začal šifrovat. Po chvíli si ale uvědomil, že žádné z písmen v tajence nad sebou nemá ani čárku, ani háček. Znovu napsal abecedu, tentokrát bez diakritiky, a znovu ji očísloval zepředu i zezadu.

Písmeno **M**, kterým tajenka začínala, bylo přímo uprostřed. Zepředu i zezadu mělo číslo 14. **M** tedy bude stále **M**. Potom **F**, šesté od začátku abecedy. Šesté od konce je **U**. Písmeno **F** Martin nahradil písmenem **U**. Pak **H**, osmé od začátku. Martin ho nahradil písmenem **S**, které je osmé od konce. Písmeno **Q** je osmnácté od začátku abecedy, osmnácté od konce je **I**. Martin pokračoval v nahrazování. Po chvíli si luštěný text přečetl **MUSISESEJI**. No jasně – musí se sejít! Martin na židli přímo nadskočil. Mám to! MÁM TO! Hurá!

S nadšením se pustil do dalšího dešifrování. Nejkratší tajenka zněla: *Musí se sejít sedm klíčů*. Sedm – to tedy znamená, že kromě jeho klíče je někde ještě dalších šest. Kde? Martin luštil dál. **KJKFGQEAZMVXO-VAZSCHZWVJKWXVCHELBMWFYVM** znamená *O pouti v zámecké zahradě pod červeným dubem*. V jaké zámecké zahradě? Tady v Rožmitále? O jaké pouti? Kde tu roste červený dub? Martin pokračoval.

PQLZOYFWVKYHZSGCHFSNQXVHGZPVMHGEQMYKAQ-MALQXVL. *Jinak bude obsah truhlice s tajemstvím Božím zničen*. Martin napětím skoro nadskočil. Jaká truhlice? Jaké tajemství Boží? **EHVR-HVWMONQXFHVMFHQKQKXQGSVWJHKHYV**. *Všech sedm klíčů se musí otočit v zámku hned po sobě*. Páni! Martin skoro nedýchal.

HJKNVXVLHGEKONQXLQOFHVHVPWVEYCHVALQXQ. *Společenstvo klíčníků se sejde v Březnici. Společenstvo klíčníků? Co to je?*

Nad rožmitálskými střechami pomalu vycházelo slunce a Martin si seřadil texty.

Společenstvo klíčníků se sejde v Březnici. O pouti v zámecké zahradě pod červeným dubem. Musí se sejít sedm klíčů. Všech sedm klíčů se musí otočit v zámku hned po sobě. Jinak bude obsah truhlice s tajemstvím Božím zničen.

Páni! Ale co pro všechno na světě znamená *tajemství Boží*? Potom si Martin vzpomněl na plakát vylepený vedle obchodu. Tradiční březnická pouť, tuhle neděli.

V ten moment na Martina dolehla únava a obrovské vyčerpání. Vyluštil jsem šifru a určitě najdu i ten červený dub, pomyslel si Martin s velkým uspokojením. Vzápětí usnul jako špalek.

Před polednem ho probudily šouravé kroky. Prastrýc měl starost, šel se na Martina podívat. Uvařil mu bylinkový čaj. Ještě aby u něj chlapec onemocněl! Ale Martin ho potěšil – vyskočil z postele čilý jako rybička. Hned se začal vyptávat na zítřejší březnickou pouť. Ukázalo se, že právě tam ho chtěl prastrýc také pozvat. Měl velkou radost, že i Martin má o pouť zájem. Březnický kostel je krásný, oltářní malby jsou přímo skvostné. Však vedle něj po staletí působila slavná jezuitská kolej. No a budou tam také kolotoče.

Martin byl jako na jehlách, nemohl se dočkat neděle. Taktickým výslechem zjistil, že březnická zámecká zahrada je plná vzácných stromů a keřů. Na červený dub si prastrýc sice nevzpomíná, ale určitě tam něco takového roste. Na slovo *klíčník* prastrýc nereagoval vůbec, zato na Martinovu nenápadnou poznámku o *tajemství Božím* vážně pokýval hlavou a poznamenal, že doba je zlá hlavně proto, že světem vládne bezbožnost. Martin chápavě přikyvoval.

Večer se Martin s prastrýcem zastavili v Sedlici u Anežky pro čerstvou zeleninu a vajíčka.

V neděli o půl osmé ráno vyzvedl slavnostně oblečeného prastrýce s Martinem syn Lojzy z náměstí. V pozoruhodném samohybu značky Wartburg, který jel evidentně silou vůle, je dovezl do Březnice na mši.

Ještě než začala, prastrýc ho představil nejméně dvaceti známým v průměrném věku sto let.

„Jeje, tak tohle je Arnoštův vnouček!“ rozplývali se nad Martinem, který by se před všeobecným zájmem staříků a stařenek nejraději propadl.

Po mši se na náměstí začínaly postupně otevírat stánky a atrakce. Prastrýc usoudil, že Martin si potřebuje taky něco užít, dobrácky vytáhl z peněženky dvacetikorunu a poslal Martina na kolotoč. „Sejdeme se za dvě hodiny u kostela, chlapče,“ sdělil mu a vážným krokem kamsi odkráčel se svými přáteli.

Martin shovívavě opominul skutečnost, že nejlevnější atrakce stála padesát korun. Prastrýc byl hodný. Když byl naposledy na pouti on sám, musel kolotoč stát nejspíš padesátník. Zdražování bylo podstatně rychlejší než prastrýcův postřeh.

Jakmile prastrýc zmizel z dohledu, přestal Martin předstírat zájem o atrakce a vyrazil přes kamenný most se sochami světců do zámecké zahrady. Zámek byl nádherný, zdobený italskými malbami zvanými sgrafita. Vypadal, jako by vypadl z pohádky. Romantická kavárna u bylinkové zahrádky byla téměř prázdná. Jen u krajního bílého stolu seděl vysoký hubený mladík s rozčepýřenými vlasy a nervózně upíjel minerálku. Neklidně kolem sebe těkal pohledem. Zřejmě se mu nedostavila slečna.

Zahrada u zámku byla obrovská. Dub, červenolistý dub, opakoval si Martin v duchu a chodil po upravených cestách. Minul vodní nádrže s lavičkami. Dubů tu byla k vidění celá řada, ale výrazné červené listy neměl žádný z nich. V kapse u kalhot měl Martin klíč zabalený v hedvábném papíru. Nikde nepotkal živou duši, všichni byli na pouti. Jen asi dvakrát narazil Martin na nějakého kluka. Když Martin nazdařbůh bloudil asi půl hodiny, rozhodl se, že se zeptá, kde strom hledat.

Měl štěstí – v bylinkové zahradě vedle prázdné kavárny, odkud nyní zmizel i vyhublý mladík, potkal paní, která na zahradě pracovala. Ukázala Martinovi cestu hned k několika červenolistým dubům, a ještě mu jako bonus vysvětlila, kde hledat třisetleté buky. Martin obcházel několik mohutných kmenů s rozsochatými korunami. Stromy to byly nádherné, ale co teď? Zahrada byla liduprázdná. Společenstvo klíčníků pod červenolistými duby rozhodně neschůzovalo.

Martin chvíli chodil kolem stromů sem tam. Proč tam dědeček nemohl napsat, v kolik hodin? Zlobil se. To tu mám postávat celý den? Martin se podíval na hodinky. No a za hodinu už mám být u kostela. Zklamaně se posadil na lavičku, a v tu chvíli se na cestě znovu objevil ten kluk. Martin vyskočil a ukryl se za keři.

Kluk došel k červenému dubu. Pozorně si ho prohlédl a výsledek ho zjevně rozradostnil. Nějaký mladý botanik nebo podobné pako, pomyslel si Martin našťvaně. Už aby vypadl. Jenomže to se klukovi zjevně nechtělo. Prohlížel si stromy, studoval kmeny, obhlížel koruny. To sem musí lézt zrovna dneska? zlobil se Martin. Ještě mi vyplaší klíčníky! Vtom si kluk všiml, že ho Martin pozoruje, zastavil se a našťvaně se na něj obořil: „Co tu šmíruješ?“

Martin vykročil na cestu. „Já tady nešmíruju!“ ohradil se a dlaně se mu tak nějak samy začaly v pěst.

Chvíli proti sobě stáli a šermovali se očima.

„Tak proč se tu schováváš?“ zeptal se kluk a zdvihl pravou ruku. Jako by se připravoval na úder.

Martin nevěděl, co na to říct, ale na přemýšlení nebyl čas. Schylovalo se ke rvačce.

Kluk se rozmáchl a Martin bleskově uhnul. Ránu neschytil, ale stejně ho něco parádně praštilo do lýtky.

„Jauvajs,“ uklouzlo mu a podíval se, co to klukovi vyletělo z kapsy.

Na zahradní cestě před ním ležel další ze sedmi klíčů! Martin vykulil oči. Kluk okamžitě vyskočil, klíč sebral a znovu si ho strčil do kapsy. Ruku z kapsy už nevytáhl.

„To je klíč,“ vypravil ze sebe Martin. Čekal, že s dalším klíčem přijde nějaký tajemný klíčník, ne obyčejný kluk.

„No blik,“ ušklíbl se ironicky kluk.

„S číslem. A s nápisem **I.D.S.N.T.**,” pokračoval Martin.

Kluk ztuhl. S otevřenou pusou se podíval na Martina.

„Ty...?“ vydechl nevěřícně. Martin vytáhl z kapsy u kalhot svůj klíč. Kluk přišel blíž, strčil ruku do bundy a vyndal druhý klíč. Martin rozbalil hedvábný papír. Oba klíče byly skoro stejné. Lišily se pouze vykrojením zubů a číslem. Na tom druhém byla vyryta římská číslice **II**.

* * *

1553, Španělsko

Vévodkyně Isabella de la Stella byla zámožná žena. Jako jediná dědička mocného rodu získala také četné statky a nádherný palác svého bezdětného strýce José de la Castelly.

Na vévodu de la Castelli, oblí-

bence samotného panovníka, byla jeho rodina právem hrdá. Vážený člen církve, člen oltářního bratrstva. Vyznamenal se v boji s pohany při dobývání cizích krajů pro španělskou korunu. Jeho příspěvky na chudé byly více než štedré.

Mládí strávil na plavbách a v bojích. Když se později usadil a oženil, zůstalo jeho manželství bez potomků. Jeho mladičká choť byla velmi krásná, ale zemřela mladá.

José de la Castilla se uzavřel mezi stěnami svého paláce. Téměř s nikým se nestýkal. Ani ven nevycházel, pouze na mši a církevní slavnosti. Procházel se výhradně po vlastních zahradách. Jen výjimečně zašel na vinice a do olivových hájů, aby se přesvědčil, jaká je úroda.

Většinu času trávil v samotě se svými sbírkami. Z cest si přivezl spoustu neobyčejných věcí. Některé ani nebyly zvláště cenné, ale přesto poutaly jeho pozornost. Služebnictvo ho vídalo, jak si maluje podivné kresby a nápisy. Obkresloval je ze dřevěných i kamenných desek a kůží. José de la Castilla byl zvláštní člověk a bezpochyby také dobrý, Bohu hluboce oddaný křesťan.

Když v zemi začaly plát hranice s odsouzcenci a církevní soudy téměř denně posílaly na smrt kacíře, dostala Isabella de la Stella strach. Kdyby u ní někdo našel strýcovy věci, které si přivezl z vítězných bojů s pohany, upálili by ji. Stačila nepatrná záminka. Ukázat prstem. Inkvizice se nezdráhala použít nejkrutější mučení, a to se ke kacířství přiznal úplně každý.

Vévodkyně Isabella de la Stella věděla, že takovou záminku nesmí nikdy nikomu poskytnout. Proto kázala strýcovy sbírky dobře zabalit a vyvézt daleko ze země.

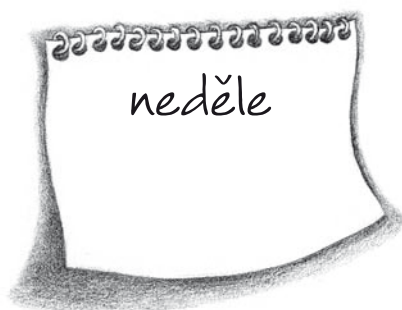

Na konci 15. a počátkem 16. století zavládla díky králi Ferdinandovi inkvizice, tedy církevní soudy. Lidem hrozilo z jakéhokoli malicherného důvodu obvinění z kacířství, kruté mučení a upálení.

NOVÝ KAMARÁD A DALŠÍ ZÁHADA

Oba kluci na sebe napřed chvíli zírali. Potom se ten druhý zeptal:

„Kde jsi k tomu klíči přišel?“

Martin na to: „A kde jsi ho vzal ty?“

Zase bylo ticho. Nakonec řekl kluk smířlivě: „Jsem Vojta.“

„Martin,“ představil se Martin. Potom jim znovu došla řeč. Nakonec se posadili na nedalekou lavičku, a když se přesvědčili, že kolem není živá duše, postupně si všechno řekli. Vojta bydlel tady v Březnici. Měl hodně starého pradědečka, který to v hlavě už neměl úplně v pořádku. Věci, které říkal, nedávaly vždycky smysl, i lidé se mu už pletli. Ale Vojta ho měl pořád rád. Jako malý kluk s ním trávil spoustu času, byla s ním legrace. Letos byl pradědeček skoro čtyři měsíce v nemocnici a Vojta ho navštěvoval. Pradědeček ho pořád prosil, ať přijde o pouti pod červený dub v zámecké zahradě. Musí si s sebou vzít klíč, který visí na trámu nade dveřmi ve stodole. Nikdo pradědečka nebral vážně, ale Vojta se do té stodoly podíval. A klíč tam byl! Slíbil pradědečkovi, že přijde, dokonce mu musel dát čestné slovo. Ale s kým se tady má setkat nebo co tu má dělat, se od něj už nedozvěděl.

Martin Vojtovi pověděl, jak se sem dostal on, a ukázal mu papír s vyluštěnými tajenkami.

Společenstvo klíčníků se sejde v Březnici. O pouti v zámecké zahradě pod červeným dubem. Musí se sejít sedm klíčů. Všechny sedm klíčů se musí otočit v zámku hned po sobě. Jinak bude obsah truhlice s tajemstvím Božím zničen.

„Zbývá ještě pět klíčů,“ uzavřel své vyprávění Martin.

Vojta na papírek nedůvěřivě zíral. „Jaké tajemství Boží? Co to je? Nějaké neznámé evangelium? Není to spíš nesmysl?“ Tajemství Boží se Vojtovi vyložene nezdálo.

Martin pokrčil rameny. „Nevím, ale nesmysl to určitě nebude, když to tak pečlivě ukrývají. Musíme najít dalších pět klíčů a zjistit, kde je truhlice. Pak se to dozvíš.“

„Zeptám se pradědečka. Je nejspíš jediný, kdo nám o tom může něco říct. Jestli bude mít jasnou hlavu.“

Domluvili se, že Vojta u stromu zůstane tak dlouho, jak to jen půjde, nejlépe do večera. Třeba přijde ještě někdo další. Hned zítra oba zajedou za dědečkem do nemocnice. Vojtova máma je tam odveze, Martina vyzvednou v Rožmitále. Kluci si ještě vyměnili telefonní čísla a Martin běžel ke kostelu za prastrýcem. Společně došli na parkoviště.

Wartburg Lojzova syna stále držel pohromadě. Když se Martin rozhlédl, viděl, že i ostatní parkující vozy jsou z velké většiny podobné rachtiny. Jeden by nevěřil, že odjedou. Naproti wartburgu smutně stálo hořčicově žluté embéčko Škoda 1000 MB, vozítko historické hodnoty. Blatníky držely evidentně silou vůle a levý reflektor se unaveně stáčet k zemi. Technická kontrola byla zřejmě zážitek, kterého se majitel posledních dvacet let vyvaroval. No jasně, tohle auto přece vjelo do cesty autobusu, uvědomil si Martin. Pozor na něj!

Když wartburg téměř navzdory fyzikálním zákonům dojel zpět do Rožmitálu, následovala pěší procházka s prastrýcem do Sedlice za Anežkou, která pro ně připravila nedělní oběd.

Bramboračku a vepřo knedlo zelo doprovázel křížový výslech. Jakpak že to jde Martinovi ve škole? Martinovi se protočily panenky. Prastrýce by něco takového ani nenapadlo, ale Anežka byla výřečná a zvídavá (rozuměj ukecaná a vlezlá). Měla sedm vnučat a všichni se učili výborně.

„VÝBORNĚ!“ zdůraznila, když dávala prastrýci na talíř desátý knedlík. Pokud to byla alespoň poloviční pravda, musela to být smečka nejodpornějších šprtů. Martin takticky mlžil, což ho po dvou hodinách začínalo silně vyčerpávat. Konečně bylo po kávičce a mohli se s prastrýcem vydat k domovu.

„Anežka se trochu moc ptala, vid’?“ zapředl cestou hovor nemluvný prastrýc. „Je to hodná ženská, jen trochu zvědavá... A ráda se pochlubí vnoučátky, to víš.“

Martin přikývl. Byl vedený ke zdvořilosti, takže se s prastrýcem nepodělil o své přesvědčení, že Anežka je stará vtíravá ježibaba. Ale zato se vyptal na rozpadlou rodinnou kovárnu, prastrýc se totiž domníval, že klíč musí být od ní. Možná by stálo za to, aby se tam s Vojtou zajeli podívat. I když už tam nejsou žádné dveře...

Večer Martinovi napřed volala máma a potom Vojta. K dubu už nikdo nepřišel. Martina vyzvednou zítra v deset u akátu na autobusovém nádraží. A ať si připraví plavky a ručník, zastaví se i v aquaparku. Jinak by Vojta mámě Martinův zájem o návštěvu pradědečka nevysvětlil.

Večer Martin nemohl usnout. Hlavou mu vrtalo Společenstvo klíčníků. Co to může být za spolek? Mají sedm klíčů od truhlice s tajemným obsahem. Co ale znamená tajemství Boží? Nějaký spis? Svaté ostatky? Neznámé evangelium? Musí to být něco hodně důležitého a drahého, když to někdo tak pečlivě ukryl a klíče rozdal hned sedmi lidem, nesvěřil je jedinému člověku. Kdo obsah truhlice tak pečlivě chrání? A před kým? Kde je truhlice teď? A jak se věc, která je zřejmě velice důležitá, dostala sem pod Brdy? A co když už truhlici dávno někdo našel?

Martin seděl na posteli, bradu na kolenou. Pozoroval střechy rožmitálských domů na protější straně potoka. Viděl i na nenápadné malé stavení v místech, kde učil Jan Jakub Ryba. Takové nevýznamné a nudné městečko, říkal si Martin. A možná se právě tady stalo něco nesmírně důležitého. Najednou viděl všechno kolem sebe docela jinýma očima. V hlavě se mu rojily stovky otázek. Snad mu zítra Vojtův pradědeček zodpoví aspoň některé.

V pondělí postával Vojta u akátu už ve tři čtvrtě na deset. Nemohl se dočkat. Na autobusovém nádraží bylo mrtvo, jen pár lidí se plouži-

lo k lékárně. Také na parkovišti u Sparu za rohem zaznamenal Martin nějaký pohyb. Když kolem něho projíždělo obrovské Mitsubishi Pajero ve vínové barvě, obdivně si ho prohlížel. To je panečku fáro! Když vedle něj džíp zastavil, otevřelo se okýnko a Vojta na něj zavolal: „Nasedej!“, Martin zalupal po dechu. To snad ne! Nikdy by nevěřil, že se v takovém bouráku někdy poveze. Ale na nic nečekal, rychle naskočil dovnitř, pozdravil Vojtovu maminku i Vojtu a snažil se tvářit, že v takovém autě jezdí alespoň třikrát týdně. Sedadla byla z pravé kůže!

Vojtova maminka byla hezká a milá. Nic nevyzvíдалa, jen se zeptala, jestli je Martin z Prahy a jestli jde po prázdninách taky do osmé třídy jako Vojta. Potom vyprávěla o léčebně dlouhodobě nemocných. Je to moc smutné místo, Martin se nesmí ničemu divit. Ale Vojtův pradědeček půjde už tento týden domů. Naštěstí si mohou dovolit zaplatit mu domácí péči. Dvakrát denně bude za pradědečkem jezdit zdravotní sestra, a když to bude zapotřebí, tak i častěji.

Za chvíli byli na místě. V nevelké vesnici nedaleko Příbrami stála nevysoká omšelá budova. Na ceduli na dveřích byl otlučený nápis se zkratkou LDN – Léčebna dlouhodobě nemocných.

Vstoupili do ponuré žluté chodby, kde byl silně cítit chlór. Pozdravili sestru, která zrovna v tu chvíli nesla ke dveřím podnos s léky.

„Co tu chcete?“ vyštěkla na ně, jako by jí místo pozdravu sprostě vynadali, a ještě se jí pokusili podrazit nohy.

„Jdeme za panem Markem. Můžeme teď, prosím?“ odvětila laskavě Vojtova maminka a z igelitové tašky vytáhla velkou bonboniéru a největší balení kávy, jaké Martin kdy viděl.

Sestra vmžiku odložila podnos, chopila se bonboniéru a kávy, zatvářila se smířlivě a kývla směrem do chodby: „Děkujeme. Běžte dál.“

„Ti lidé jsou velmi špatně placení,“ komentovala šeptem situaci Vojtova maminka, když tiše kráčeli chodbou. „A práce tady je strašně těžká, a navíc je tu nedostatek sester. Jejich práce je strašně nedocenená, a přitom tak důležitá.“

Vešli do pokoje s šesti lůžky a tiše pozdravili, ale odpovědělo jim jen ticho. Na kovových postelích apaticky leželo šest vyčerpaných starých mužů. Jeden z nich s prázdným pohledem neustále pohyboval oběma

rukama. Bělovlasý muž vedle něj hypnotizoval zářivku na stropě. Martina zamrazilo.

Vojtův pradědeček měl postel vlevo u okna. Jakmile příchozí uviděl, hned je poznal a celý ožil. S námahou se posadil na posteli. Všichni ho znovu tiše pozdravili. Pradědeček se rozzářil.

„Ahoj Karle!“ zavolal radostně na Vojtu.

„Já jsem Vojta,“ upozornil ho přátelsky Vojta.

„Já vím, Karle,“ ujistil ho pradědeček. „Byl jsi na pouti?“

Oba kluci zbystřili.

„Byl,“ odpověděl Vojta.

Pradědeček se zatvářil vděčně a spokojeně. „Co cukr?“ změnil téma. Vojtova maminka pradědečka jemně chytila za ruku.

„Dědečku, máte cukrovku,“ řekla přívětivě, ale důrazně. „Nemůžete sladit cukrem. Umělá sladidla jsou také moc dobrá.“

„Chudák cukr,“ poznamenal smutně pradědeček. „A moučka?“ podíval se tázavě na Vojtu.

„Cukr moučka?“ přeptala se Vojtova maminka. „Tím si také nebudete sladit, kdepak. Jen umělými sladidly.“

Pradědeček vyhlédl ven z okna.

„Prst Boží je nad námi,“ řekl zamyšleně. Oba kluci z pradědečka nespouštěli oči.

„Pradědečku, od čeho je ten klíč?“ zeptal se Vojta pomalu a pečlivě přitom vyslovoval.

„Po válce už jsme se nikdy všichni nesešli,“ zamyslel se pradědeček, jako by otázku ani neslyšel. Oči se mu zamlžily a najednou se celý ponořil do smutku. „Psali jsme si... Jindřich padl v Anglii. Josef se nevrátil. A cukr...“

„Dědečku, ve středu si pro vás přijedeme. To je za tři dny. Ještě dvakrát se tu vyspíte a potom si vás odvezeme. Budete s námi doma,“ informovala pradědečka Vojtova maminka a položila mu na noční stolek plastovou misku s nakrájeným ovocem, kterou vytáhla z igelitky. „Tady máte ovoce, berte si!“ pobídla ho a opatrně mu na misku položila dlaň.

„Pradědečku, co je to tajemství Boží?“ zeptal se Vojta.

Pradědeček se s námahou pokřičoval.

„Prst Boží je nad námi,“ řekl tiše. Pak se na chvíli odmlčel a pokračoval: „Všechny dopisy jsem si ukládal do té malované truhličky.“ Potom na malou chvílku zavřel oči.

Vojtova maminka se na chlapce podívala.

„Už půjdeme,“ zašeptala. Potom pohladila pradědečka po ruce a řekla: „Dědečku, my už půjdeme. Pamatujte, ještě dvě noci a jedete domů!“

Dědeček se na maminku vděčně usmál: „Děkuji, Irmo.“

Potom se všichni tiše rozloučili a odešli z pokoje. Na konci chodby zaútkala maminka na sesternu a oznámila, že už odcházejí. Pomalu opustili truchlivou budovu, ale tíseň a pach desinfekce je doprovázely až k autu.

„Teď hurá do akváče!“ řekla Vojtova maminka klukům, když nastarovala. Potom za oba zaplatila dvě hodiny v aquaparku, a ještě Martina s Vojtou pozvala na oběd do restaurace v areálu. Martin se původně chystal přemýšlet nad pradědečkovými slovy, ale namísto toho řádl s Vojtou na tobogánu. Byla to absolutní paráda! A Vojta byl prima kluk. Slíbil Martinovi, že mu půjčí své staré kolo, za vysvědčení totiž dostal nové. A Vojtova maminka Martina rovnou odvezla k nim domů do Březnice, aby si kolo hned vyzvedl.

Pajero vjelo do městečka a po pár metrech odbočilo k vile na kopci nad tenisovými kurty. Vrata na dálkové ovládání se automaticky otevřela a auto zajelo do prostorné dvougaráže. Vila, ke které garáž patřila, byla jako vystřižená z reklamy. Martin by ani nevěřil, že takové domy opravdu existují. A vzadu za vilou stál bazén! S výsuvnou střechou! Kolem nádherná zahrada se zděným grilem, pergolou, skalkou a malou horolezeckou stěnou. Martin vystoupil z auta a jenom zíral. Tuhle luxusní vilu a prastrýcův vlhký domek se sporákem, pod kterým se muselo topit, dělilo takových sto padesát let. A spousta milionů korun, tušil Martin. Takže ho vůbec nepřekvapilo, když uviděl Vojtovo „staré“ kolo. Každý normální člověk by ho považoval za nejnovější luxusní model. Půjčili mu k němu i zámek na číselný kód. A samozřejmě také Vojtovu starou helmu, kterou bylo potřeba jen trochu utáhnout.

„Můžeme rovnou zajet do Pňovic,“ navrhl Vojta Martinovi. „Tam je pradědečkův dům a stodola, ve které visel klíč. Podíváme se tam po těch dopisech. V truhličce.“

Martin souhlasil. Jen musel napřed zavolat prastrýci do kovodílny a ohlásit, kde je. Oba kluci nasedali na kola. V tu chvíli se otevřely masivní dřevěné dveře od vily a v nich se objevila malá blondátá holka. Upřela oči na Martina.

„Mami, já chci s Vojtou!“ zaječela. „Ať mě Vojta vezme s sebou! Já se chci taky projet!“

Vojta se zatvářil zuřivě. „Sklapni, kozo, a odpal! Nejsem žádnéj tvůj hlídač!“ Obrátil se k Martinovi a truchlivě vysvětlil: „Ségra. A máma si myslí, že ji budu mít celý prázdniny na krku. Nudí se, koza!“

„Mamííí!“ zavřeštěla sestra.

Ve dveřích se objevila maminka.

„Mami, my jedeme daleko, nestačila by nám,“ vysvětlil Vojta a prosebně se na mámu podíval. Máma se obrátila na děvče.

„Eliško, Vojta jede daleko,“ zopakovala klidným hlasem.

„Néé,“ rozvzteklila se Eliška. Vojta s Martinem rychle pozdravili a okamžitě vyrazili pryč. Za zády se jim ozýval nesouhlasný nářek.

„Máš sourozence?“ zeptal se Vojta, když mijeli zemědělskou školu a šlapali si to do kopce ven z města.

Martin zavrtěl hlavou.

„Já mám dvě ségry,“ informoval ho Vojta. „Horor!“

Martin chápavě přikývl. Co se děvčat týkalo, byl přesvědčen, že jsou na světě za trest. Vřeští, piští, žalují a urážejí se. Na nic jiného je neužije. Větší se od menších liší jedině tím, že si lakují nehty a celé hodiny kafrají o nesmyslech. Prostě paka.

* * *

1558, Evropa

Kopyta dusala po vlhké půdě ve stále pomalejším rytmu, koně už začínali být unavení. Nejvyšší čas přepřahat. Jenomže kočáry stále projížděly hustými hvozdy. V těchto místech mnoho přepřahacích stanic nebylo a bezpečný nocleh se nehledal snadno. Museli dál.

Kočí byli ozbrojeni, stejně jako komoří, který měl dary předat. I slu-

přepřahat, neměli tu dobré koně. Počkají, až si ti jejich odpočinou. Kočí jim pečlivě vytřeli zpotenou srst a dohlédli, aby je nikdo neošidil na krmení. Nikdy nespolehali na místní lidi.

Postarší muž v drahém oděvu s vykládaným mečem, zřejmě šlechtic, se při jídle dal do řeči s komořím. Poslal svého sluhu, aby cizinci nabídl číši. Prý „na zdraví a šťastnou cestu“.

hové měli zbraně, a vévodkyně navíc s poselstvem vyslala jako doprovod zkušené vojáky. Potřebovala mít jistotu, že dary budou bezpečně doručeny.

Konečně našli nocleh. V hostinci zůstanou přes noc a zítra neodjedou dříve než před polednem. Nebudou

Představil se jako císařský písař, ale komoří byl ostražitý. Neznámým lidem se v těchto nejistých dobách nedalo věřit, zvláště když čenichali, co vezou. Zásnubní dary pro barona de Vrie budily nežádoucí zájem.

Nezdálo se, že by muže, který

o sobě tvrdil, že je císařský písař, odpověď uspokojila.

Komoří se z nabízené číše nenapil. Víno v nestřeženém okamžiku vylil pod stůl. Snažil se z každého jednání vyjít bez úhony a živý. Ke dveřím svého pokoje nechal postavit zesílenou stráž.

Když se všichni po dalším vyčerpávajícím dnu konečně najedli, odešel komoří, jeho sluha, kočí a několik

vojáků spát do hostinských pokojů. Část vojáků se vystříдалa na stráž u kočárů. Ty nesměly nikdy zůstat bez dozoru.

Sever Evropy se španělskému poselstvu nezamlouval. Nezdravé studené podnebí jim dennodenně ztěžovalo cestu a ztratili už čtyři muže. Vládla tu zima, chlad a nepříjemní lidé. A všude samí špehové.

Konečně dorazili do Lipska.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.